

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 51 0 P 204595 24 GŽ
Novi Travnik, 03.09.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Senada Begović, kao predsjednika vijeća, Mirjane Grubešić i Aide Pezer-Alić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja D. G. iz T., Ul. ..., zastupan po punomoćniku Ivanu Matišić, odvjetniku iz Travnika, protiv tuženih: 1. Općina Travnik, zastupana po Općinskom pravobraniteljstvu Travnik i 2. Bosna i Hercegovina, Federacija Bosne i Hercegovine, Odbor državne službe za žalbe, sa sjedištem u Sarajevu, Ul. Hamdije Čemerlića br. 2., zastupan po punomoćniku Peri Matijeviću, predsjedavajućem Odbora, radi utvrđenja diskriminacije, vrijednost spora 5.000,00 KM, odlučujući po žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 204595 22 P od 04.03.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 03.09.2024. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 204595 22 P od 04.03.2024. godine.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda odlučeno je kako slijedi:

Odbija se kao neutemeljen tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se utvrdi da su tuženi izvršili diskriminaciju i povrijedili pravo na jednako postupanje prema tužitelju na osnovu nacionalne pripadnosti, na način što je tuženi provođenjem procedure za Javni konkurs za popunu radnih mjesta državnih službenika u Općini Travnik za radno mjesto „stručni suradnik za kontrolu naplate neporeznih prihoda“, bitno povrijedio ustavni princip proporcionalne nacionalne zastupljenosti konstitutivnih naroda i ostalih u oblasti zapošljavanja u organima uprave, što je prema tužitelju kao pripadniku srpske nacionalnosti neposredno imalo za posljedicu i povredu prava na jednako postupanje.

Odbija se kao neutemeljen tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se ponište Rješenje načelnika Općine Travnik br. 01-30-3-74/22 od 14.02.2022. godine te Rješenje Odbora državne službe za žalbe F BiH br. 01-30-129/22 od 01.07.2022. godine, slijedom čega tužitelj traži da se prvotuženom i drugotuženom naloži poduzimanje neophodnih zakonom predviđenih mjera i radnji s ciljem da se prestane sa daljnjim kršenjem prava tužitelja na jednako postupanje u oblasti zapošljavanja u Općini Travnik, te da se otklone neposredne posljedice prava na jednako postupanje i ustavnog principa proporcionalne zastupljenosti konstitutivnih

naroda i ostalih u oblasti zapošljavanja u Općini Travnik, a sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude i pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Odbija se kao neutemeljen tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se tuženi obvežu da na ime naknade nematerijalne štete zbog povrede prava osobnosti i časti isplate tužitelju novčani iznos od 5.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja.

Obvezuje se tužitelj da tuženiku Općini Travnik naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 720,00 KM i to u roku od 30 dana od dana dostave presude.

Protiv navedene presude žalbu je pravovremeno izjavio tužitelj zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i usvoji tužbeni zahtjev tužitelja uz obvezu tuženih na naknadu troškova parničnog postupka kao i troškova sastava žalbe u iznosu od 300,00 KM i takse na žalbu ili da se presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje. U žalbi ističe da je sud prilikom donošenja presude počinio više bitnih povreda odredaba parničnog postupka, konkretno člana 8., 123. stav 2., člana 126. i 191. stav 4. ZPP-a. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud propustio dati svestranu analizu i ocjenu svih provedenih dokaza, čime je doveo u pitanje pravilnost svog stajališta u pogledu odlučnih činjenica vezanih za osnovanost tužbenog zahtjeva, pa posljedično tomu i mogućnost preispitivanja pravilnosti i zakonitosti donesene odluke kojom se odbijaju tužbeni zahtjevi. Sud naime, navodi sve dokaze koje su stranke izvele na glavnoj raspravi, ali zbog arbitrarne odluke izvodi pogrešne i nelogične zaključke jer ne dovodi u vezi sve te dokaze zajedno. Nadalje, sud u obrazloženju uopće ne navodi razloge zbog kojih je odbijen tužbeni zahtjev u pogledu naknade nematerijalne štete, što je opet očigledna povreda odredbe članka 191. stav 4. ZPP-a. Kod utvrđivanja činjenice je li M. A. u trenutku provođenja konkursa za izbor na radno mjesto državnog službenika u Općini Travnik, bila zaposlena ili ne, sud se bavi pretpostavkama o tomu je li rukovoditelj prvotuzenika to mogao znati i na koji način je mogao saznati tu činjenicu, a tuženi na tu okolnost nisu uopće izvodili dokaze. Nema nikakvih zapisnika iz konkursne procedure na temelju kojih bi se vidjeli rezultati intervjua, a sud ipak spominje njihovo postojanje i mogućnost rukovoditelja prvotuzenog da utvrdi činjenicu nezaposlenosti M. A. Nasuprot tomu, tužitelj je izveo dokaz čitanjem javnog konkursa u kojemu nigdje ne stoji da se u prilogu prijave na konkurs treba dostaviti uvjerenje o nezaposlenosti. Zbog pogrešne i nezakonite ocjene dokaza sud je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, to jeste došao do pogrešnog zaključka kako tužitelj nije pružio dovoljno relevantne dokaze kojima bi svoje tvrdnje o postojanju diskriminacije postavio na razinu vjerojatnog. Tužitelj je izvedenim dokazima (lista uspješnih kandidata od 21.12.2021. godine, nacionalni sastav stanovništva iz 1991. godine, odgovor na vijećničko pitanje od 13.01.2022. godine i nacionalna struktura državnih službenika Općine Travnik), svoje tvrdnje u pogledu postojanja diskriminacije učinio ne samo vjerojatnim, nego i osnovanim. Naime, iz liste uspješnih kandidata jasno i nedvosmisleno se može zaključiti kako je tužitelj prvorangirani kandidat sa najviše osvojenih bodova, dok je izabrana kandidatkinja M. A. treća na toj listi, sa znatno manje osvojenih bodova od tužitelja. Dakle, rukovoditelj prvotuzenog je prilikom izbora M. A. najprije zanemario načelo

meritornosti, to jeste izbora najboljeg kandidata. Da je tužitelj diskriminiran po nacionalnoj osnovi ukazuje i činjenica da je u Općini Travnik zaposlen jedan pripadnik srpske nacionalnosti kao državni službenik i šesnaest pripadnika hrvatske nacionalnosti. Ovom prilikom moramo reći kako nitko nema pravo imati toliku slobodu i diskrecijsko pravo kod izbora uspješnih kandidata sa liste da potpuno zanemaruje načelo meritornosti. Samo u situaciji jednakih rezultata i okolnosti koje ukazuju na opravdanost zapošljavanja dva ili više kandidata na jedno mjesto, rukovoditelj ima pravo slobodnom ocjenom izabrati nekoga od njih. Svako drugo postupanje bi bilo farsa i apsurd vođenja konkursne procedure, budući da se rukovoditelju ostavljaju slobodne ruke da zaposli nekoga prema svojim željama. U ovom slučaju to se nažalost i dogodilo, a rukovoditelj prvotuženog je odbio odazvati se pozivu suda da se sasluša kao parnična stranka, svoj izostanak sa glavne rasprave ničim nije opravdao, što dodatno ukazuje na njegov autokratski način upravljanja i vođenja poslova kod prvotuženog, kao i nepoštivanje suda. Također, sud je pogrešno primijenio materijalno pravo. Naime, sud navodi kako rukovoditelj prvotuženog nije imao obvezu u spornoj konkursnoj proceduri provjeriti nacionalnu strukturu zaposlenika prvotuženog, te se pozvao na član 2. Zakona o državnoj službi koji propisuje ovu obvezu, na što su ga dodatno obvezivale i Ustavne odredbe. Prije svega, član 1. Zakona o preuzimanju Zakona o državnoj službi u Federaciji Bosne i Hercegovine propisuje: „Preuzima se u Kantonu Središnja Bosna kao kantonalni zakon Zakon o državnoj službi u Federaciji Bosne i Hercegovine.” Član 2. propisuje: „Zakon iz člana 1. ovog Zakona primjenjivati će se u kantonalnim i općinskim tijelima državne službe u Kantonu Središnja Bosna do donošenja kantonalnog zakona o državnoj službi.” U vrijeme preuzimanja Zakona o državnoj službi u SBK/KSB član 2. je glasio: „U tijelima državne službe Federacije, kantona, gradova i općina, Bošnjaci, Hrvati i Srbi kao konstitutivni narodi, zajedno sa ostalima i građani Bosne i Hercegovine bit će proporcionalno zastupljeni.” Izmjena kojom član 2. Zakona o državnoj službi u F BiH ne navodi zastupljenost u kantonima, gradovima i općinama je izvršena u Službenim novinama F BiH 4/12, što ne podliježe Zakonu kojeg je preuzela Vlada SBK/KSB kao kantonalni zakon. Nikakve naknadne izmjene Zakona o državnoj službi F BiH nisu usvojene na nivou SBK/KSB i iste se ne mogu ni primijeniti. Pored toga sud nije vodio računa da je obvezna proporcionalna zastupljenost, koja rukovoditelja prvotuženika obvezuje na provjeru nacionalne zastupljenosti precizirana i Ustavom Federacije Bosne i Hercegovine koji u relevantnim dijelovima glasi: "VI. Općinske Vlasti - član 1. točka c): „Konstitutivni narodi i pripadnici ostalih bit će proporcionalno zastupljeni u općinskim organima vlasti. Takva zastupljenost odražavat će popis stanovništva iz 1991. godine do potpune provedbe Aneksa 7. u skladu sa članom IX. 11 a. ovog Ustava. Nadalje Prijelaznim i završnim odredbama - članak 11 a. Proporcionalna zastupljenost u svim javnim organima Vlasti, uključujući i sudove propisano je: “Konstitutivni narodi i grupa ostalih će biti proporcionalno zastupljeni u javnim institucijama u Federaciji BiH. Kao ustavni princip, takva proporcionalna zastupljenosti će se bazirati na popisu iz 1991. godine, dok se Aneks 7. u potpunosti ne provede...” „Javne institucije u smislu ovog člana su ministarstva u Vladi Federacije BiH i vladama kantona, općinski organi Vlasti, kantonalni i općinski sudovi u Federaciji Bosne i Hercegovine.” Analizom citiranih odredbi može se zaključiti da je načelo proporcionalne zastupljenosti utvrđeno kao ustavna vrijednost. Naime, ova ustavna odredba obvezujuća je za cjelokupni pravni sustav Federacije Bosne i Hercegovine i zahtijeva da se prilikom donošenja svake odluke imaju u vidu odredbe kojima se štite prava i interesi pojedinaca kao i odredbe koje

štite javni interes. Načelo proporcionalnosti, odnosno proporcionalna nacionalna zastupljenost propisana je i Ustavom Kantona Središnja Bosna, odnosno člankom 4. i poglavljem VI koje se odnosi na općinske vlasti. Slijedom ovoga, Statutom Općine Travnik u poglavlju IV pod točkom 3. definirano je da općinska tijela vlasti čine i općinske službe za upravu, a članom 46. je propisano: "U općinskim službama za upravu osigurava se proporcionalna nacionalna zastupljenost rukovodećih državnih službenika, državnih službenika i namještenika u skladu s popisom stanovništva iz 1991. godine, dok se Aneks 7. Dejtonskog mirovnog sporazuma u potpunosti ne provede." Dokazano je postojanje diskriminacije i različitog postupanja iz više razloga. Kao prvo, izborom trećeplasiranog kandidata koji nije pripadnik ugroženog konstitutivnog naroda u organu prvotuženog i zanemarivanje svih gore navedenih zakonskih normi koje obvezuju na proporcionalnu nacionalnu zastupljenost, nastupilo je različito postupanje i diskriminacija na osnovu nacionalne pripadnosti. Kao drugo, u tužbi je navedeno i da je rukovoditelj u istoj konkursnoj proceduri, samo za drugo radno mjesto, izabrao prvorangiranog kandidata, što očito dokazuje različito postupanje u istoj konkursnoj proceduri. Kao treće, prvotuženi nije dokazao da je u istim slučajevima postupio identično, niti je opravdao razlog izbora izabranog kandidata - nije dostavljen dokaz da je izabrani kandidat u vrijeme konkursne procedure bio nezaposlen, a to je navedeno kao jedini razlog izbora izabranog kandidata u izjašnjenju rukovoditelja prvotuženika koji je priložen uz tužbu. Svako različito postupanje smatra se diskriminatornim ukoliko nema razumno i objektivno opravdanje ili ako nema razumnog odnosa proporcionalnosti između upotrebljenih sredstava i cilja koji se želi postići. U konkretnom slučaju ne postoji objektivno i razumno opravdanje za različit tretman jer ne postoji legitiman cilj koji se ovakvim mjerama nastoji postići. Član 8. Zakona o radu Federacije Bosne i Hercegovine propisuje osnove i vrste diskriminacije: (1) Zabranjena je diskriminacija radnika kao i osoba koje traže zaposlenje, s obzirom na spol, spolno opredjeljenje, bračno stanje, obiteljske obveze, starost, invalidnost, trudnoću, jezik, vjeru, političko i drugo mišljenje, nacionalnu pripadnost, socijalno podrijetlo, imovno stanje, rođenje, rasu, boju kože, članstvo ili nečlanstvo u političkim strankama i sindikatima, zdravstveni status, ili neko drugo osobno svojstvo. Diskriminacija može biti direktna ili indirektna. Direktna diskriminacija, u smislu ovog zakona, znači svako postupanje uzrokovano nekim od osnova iz stava 1. ovog člana kojim se radnik, kao i osoba koja traži zaposlenje stavlja ili je bila stavljena u nepovoljniji položaj u odnosu na druge osobe u istoj ili sličnoj situaciji. Indirektna diskriminacija, u smislu ovog zakona, postoji kada određena naizgled neutralna odredba, pravilo, kriterij ili praksa stavlja ili bi stavila u nepovoljniji položaj radnika kao i osobu koja traži zaposlenje zbog određene osobine, statusa, opredjeljenja, uvjerenja ili vrijednosnog sustava koji čine osnove za zabranu diskriminacije iz stava 1. ovog člana u odnosu na drugog radnika, kao i osobe koje traže zaposlenje". Kriterij rukovoditelja Općine Travnik pri izboru kandidata je taj da je između tri nezaposlene osobe izabrao trećerangiranu sa liste uspješnih kandidata, te tužitelja kao osobu koja traži zaposlenje stavio u nepovoljniji položaj u odnosu na drugu osobu u istoj ili sličnoj situaciji. Također, u konkretnom slučaju ne možemo reći ni da se desila „ista situacija” jer prvotuženi, a ni drugotuženi u toku sudskog postupka nisu ponudili niti jedan dokaz da je izabrana kandidatkinja u vrijeme biranja kandidata bila nezaposlena, što je bio jedini kriterij izbora kandidata, a koji je rukovoditelj napisao u svom izjašnjenju. Načelo proporcionalnosti bi se moralo primjenjivati na način da se ne derogira osnovni smisao proporcionalnosti koji u višenacionalnoj i složenoj Bosni i Hercegovini

predstavlja jedan od ključnih elemenata stabilnosti i ravnopravnosti građana i konstitutivnih naroda. U presudi je navedeno kako iz navoda drugotuženog proizlazi da je rukovoditelj organa državne službe u konkretnoj situaciji donio odluku u smjeru poboljšanja nacionalne strukture na strani Hrvata. Tako nešto nije pokrijepljeno niti jednim dokazom, nego su to proizvoljni zaključci drugotuženog i suda koji je te zaključke uzeo zdravo za gotovo. „Takoder, činjenice kazuju da su od ukupnog broja uposlenika u tijelu prvotuženog Srbi zastupljeni u omjeru 1,78%, što znači 9,21% manje u odnosu na to koliko bi ih trebalo biti, te ih to stavlja u manjinski položaj jer su najmanje zastupljeni i niti jedan konstitutivni narod ili ostali u tijelu prvotuženog nisu toliko umanjeno zastupljeni od onoga koliko bi procentualno trebali biti po popisu stanovništva iz 1991. godine. Izborom kandidata M. A. od strane rukovoditelja prvotuženog, zanemarene su sve zakonske i ustavne odredbe o proporcionalnoj nacionalnoj zastupljenosti, nastupila je diskriminacija i različito postupanje, a i odstupanja od onoga što je "proporcionalnost" koju naređuje Ustav Federacije BiH. Jednostavnim matematičkim izračunom možemo zaključiti da izborom kandidata koji je pripadnik Hrvatskog naroda, a kojih je u tijelu prvotuženog u trenutku konkursa bilo uposlano trideset i pet, a Srba samo dva, čini se dodatni disbalans i takav izbor je disproporcionalan. Dodatna činjenica kazuje da su u tijelu prvotuženog Hrvati kao državni službenici zastupljeni sa 16 uposlenika, dok je samo 1 državni službenik pripadnik srpskog naroda, a ovaj sporni konkurs je upravo konkurs za primanje državnog službenika. S obzirom na to da je prethodno iznesenim činjenicama utvrđen nesklad nacionalne zastupljenosti u tijelu prvotuženog, tim prije se može zaključiti da ovako predviđena sredstva i izbor kandidata nije proporcionalan cilju koji se želi ostvariti. U konkretnom slučaju evidentna je razlika u postupanju jer osobe koja se nalaze u formalno istoj situaciji (radno sposobna i kvalificirana) imaju različit tretman zbog pripadnosti etničkoj grupi. Europski standard u pogledu dokazivanja jednakog postupanja ogleda se u pristupu prema kojem osoba, koja se poziva na diskriminaciju, mora učiniti vjerojatnim da je došlo do diskriminacije, te učiniti vjerojatnim (dokazati opravdanu sumnju), da bi zbog nejednakog postupanja moglo doći do diskriminacije, pri čemu teret dokazivanja (onus probandi) činjenice da do nejednakog postupanja nije došlo zbog diskriminacije leži na protivnoj strani, odnosno na strani tuženika. Ovakvim postupanjem tuženih se omogućava dominacija većinskih i politički nadmoćnih grupa na koje se ustavne garancije pariteta i odnose. Praktično, odabirom bilo kojeg kandidata mimo načela meritornosti, prema praksi Suda pravde EU, svi ostali kandidati su de facto diskriminirani. Na kraju se želi reći kako opravdanje za svoje mišljenje nalazimo i u sudskoj praksi već izraženoj kroz pravomoćne odluke sudova. Konkretno radi se o presudi Općinskog suda u Livnu broj 68 0 P 027348 14 P 2 od 02.0.2015. godine i odluci Ustavnog suda broj U-5/98 III od 30.06. i 01.07.2000. godine. Slijedom navedenoga, tužitelj predlaže drugostupanjskom sudu da odluči na način kako je to navedeno u uvodu žalbe, te da tuženike obveže da tužitelju solidarno naknade troškove ovoga postupka u iznosu kako je to već opredijeljeno prije zaključenja glavne rasprave, uvećano za troškove sastava ove žalbe u iznosu od 300,00 KM i takse na žalbu prema odluci suda (ukoliko sud ne oslobodi tužitelja plaćanja te takse).

U odgovoru na žalbu prvotužena je osporila žalbene navode tužitelja i predložila da se žalba odbije u cijelosti.

Nakon što je ispitao presudu prvostupanjskog suda u onom dijelu u kome se žalbom pobija, u granicama razloga iz žalbe, kao i po službenoj dužnosti sukladno odredbi

člana 221. Zakona o parničnom postupku („Sl. novine F BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa i činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog suda proizilazi se tužitelj prijavio na javni konkurs za popunu radnog mjesta „stručni suradnik za kontrolu naplate neporeznih prihoda – jedan izvršitelj” u Općini Travnik. Po okončanju konkursne procedure Agencija za državnu službu Federacije BiH je dostavila načelniku Općine Travnik listu uspješnih kandidata na kojoj se nalazilo ukupno šest kandidata koji ispunjavaju uvjete javnog konkursa od koji se tužitelj nalazio na prvom mjestu sa najvećim brojem bodova. Načelnik Općine Travnik je uz prethodno pribavljeno mišljenje Agencije donio odluku (rješenje) o postavljenju kandidatkinje M. A., koja je ostvarila manji broj bodova u odnosu na tužitelja, na predmetno radno mjesto. Protiv navedenog rješenja tužitelj je izjavio žalbu koja je odbijena od strane Odbora državne službe za žalbe. Tužbeni zahtjev tužitelja usmjeren je na poništenje odluka koje su donesene od strane načelnika Općine Travnik i Odbora državne službe za žalbe uz prethodno utvrđenje da je prilikom izbora i imenovanja kandidatkinje M. A. izvršena diskriminacija prema tužitelju, da je povrijeđen ustavni princip proporcionalne nacionalne zastupljenosti konstitutivnih naroda i ostalih u oblasti zapošljavanja i povrijeđeno pravo na jednako postupanje prema tužitelju kao pripadniku srpske nacionalnosti, te na naknadu nematerijalne štete. Presudom prvostupanjskog suda odbijeni su u cijelosti tužbeni zahtjevi tužitelja kao neutemeljeni.

Suprotno žalbenim navodima tužitelja, prvostupanjski sud je uporište za odbijajuću odluku imao u provednim dokazima obje parnične strane i ocjeni tih dokaza, slijedom čega je pravilno zaključio da tužitelj nije dokazao pretežnu vjerojatnoću diskriminacije odnosno nije dokazao vjerojatnost različitog tretmana u predmetnoj konkursnoj proceduri. U razlozima za takvu odluku prvostupanjski sud navodi da je konkursna procedura pravilno provedena u skladu sa relevantnim odredbama Zakona o državnoj službi Federacije BiH (član 31. stav 1.) i Uredbom o uvjetima, načinu i programu za polaganje ispita općeg znanja i stručnog ispita za kandidate za državnu službu u Federaciji BiH, da odredbe Zakona o državnoj službi Federacije BiH ne obvezuju rukovoditelja organa na izbor kandidata prema najvećem broju bodova, kao ni prema mjestu na kojem se kandidat nalazi na listi uspješnih kandidata, te da je rukovoditelju organa dato diskrecijsko pravo da izabere bilo kojeg kandidata sa liste uspješnih kandidata nakon prethodno pribavljenog mišljenja Agencije, što je u konkretnoj slučaju i učinjeno. Slijedom izloženog prvostupanjski sud, po ocjeni ovog suda, pravilno zaključuje da su osporene odluke rukovoditelja organa državne službe i Odbora za žalbe vezano za postavljenje M. A. na radno mjesto državnog službenika u proceduralnom smislu zakonite.

Osnovanost tužbenog zahtjeva za utvrđenje diskriminacije na osnovu nacionalne pripadnosti i kršenja prava na jednako postupanje prema tužitelju kao pripadniku srpskog naroda, jer je na radno mjesto državnog službenika primljena pripadnica hrvatskog naroda, prvostupanjski sud je pravilno sagledavao u svijetlu relevantnih odredaba Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“ br. 59/09 i 66/16) i Zakona o državnoj službi Federacije BiH. Naime, odredbama člana 2. Zakona o državnoj službi Federacije BiH propisano je da će u organima državne službe Federacije, Bošnjaci, Hrvati i Srbi kao konstitutivni narodi, zajedno sa ostalima i

građani Bosne i Hercegovine biti proporcionalno zastupljeni, a takva proporcionalna zastupljenost kao ustavni princip bazirati na popisu stanovništva iz 1991. godine, dok se Aneks 7. u potpunosti ne provede. Ocjenjujući navode tužitelja da je u službama uprave Općine Travnik zastupljeno 66,07% Bošnjaka, 31,26% Hrvata, 1,78% Srba i 0,89% Ostalih, te da je rukovoditelj organa državne službe imao obvezu provjeriti nacionalnu zastupljenost, kao i osigurati proporcionalnu zastupljenost konstitutivnih naroda u skladu sa popisom stanovništva iz 1991. godine, prvostupanjski sud pravilno nalazi da ove navode tužitelja treba sagledavati i ocjenjivati sa aspekta pravilne primjene naprijed citiranih odredaba člana 2. Zakona o državnoj službi Federacije BiH. Naime, prije svega treba reći da se navedeni federalni zakon primjenjuje i u kantonima i općinama, dakle odnosi se i na izbor i postavljenje državnih službenika u organima kantona i općina. Međutim, imajući u vidu da je provođenje Aneksa 7. i uspostavljanje proporcionalne nacionalne zastupljenosti konstitutivnih naroda zajedno sa ostalima u organima državne službe prema popisu stanovništva iz 1991. godine, kako na nivou Federacije, tako i kantona i općina, dug i kontinuiran proces, to se ne može očekivati niti zahtijevati da se ovaj ustavni princip realizira u svakoj provedenoj konkursnoj proceduri, osobito iz razloga što rukovoditelj organa državne službe na osnovu svog diskrecionog prava sam procjenjuje koji će kandidat najbolje obavljati poslove predmetnog radnog mjesta i sukladno takvoj svojoj procjeni ovlašten je da izabere kandidata koji se ne nalazi na prvom mjestu sa najvećim brojem bodova na listi uspješnih kandidata, kao što je to slučaj u ovom predmetu.

Prvostupanjski sud nadalje pravilno postupa i opravdano prihvata navode tuženih da postavljenjem izabrane kandidatkinje M. A. na mjesto državnog službenika, nije povrijeđen ustavni princip proporcionalne zastupljenosti konstitutivnih naroda u organu državne službe Općine Travnik na štetu tužitelja, obzirom da ni Hrvati nisu zastupljeni u dovoljnoj mjeri u odnosu na popis stanovništva iz 1991. godine (31813 Muslimana, 7777 Srba i 26118 Hrvata), te što je takvim postavljenjem poboljšana nacionalna struktura na nivou organa državne službe iz reda Hrvata. Pri tomu, prvostupanjski sud pravilno zaključuje da postupanje rukovoditelja organa državne službe sukladno njegovim ovlaštenjima koja proističu iz zakonskih odredaba o diskrecijskom pravu, nije diskriminatorno zbog postojanja objektivnog i razumnog opravdanja i cilja koji se želi postići.

Kako navodima žalbe nije dovedena u pitanje zakonitost i pravilnost pobijane presude, a niti su ti navodi bili od značaja za drugačiju odluku, ovaj sud je primjenom odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku odbio žalbu tužitelja kao neosnovanu i potvrdio presudu prvostupanjskog suda.

Predsjednik vijeća
Senad Begović